

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **H. E. M.**
státní příslušností Maroko
t. č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna
zastoupený Mgr. Umarem Switatem, advokátem
sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy**
odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort
sídlem Kaplanova 2055/4, 148 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. KRPA-404511-12/ČJ-2019-000022-ZZC

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Umaru Switatovi, advokátovi, sídlem Dědinova 2011/19, 148 00 Praha 4, se přiznává odměna ve výši 6 800 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o jeho zajištění za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění žalobce byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.
2. Žalobce v doplnění žaloby namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Tvrdil, že jím byl zkrácen na svých právech. Domníval se, že důvody pro jeho zajištění podle ust. § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od samého počátku neexistovaly, trvání zajištění považoval za nezákonné. Z území České republiky nevycestoval z objektivních důvodů, bránila mu v tom ztráta cestovního dokladu, kterou řešil na ambasádě v Berlíně. Argumentaci žalovaného k otázce ztráty cestovního pasu a jeho opatrování považoval za spekulativní, tvrzení žalovaného o jeho nemajetnosti měl za účelová. Žalovaný dle něj též nerespektoval důkazy obsažené ve správním spise, které prokazují, že J. E. M. je jeho stálou a dlouhodobou družkou, se kterou sdílí společnou domácnost. Poznamenal, že jeho družka je úspěšnou podnikatelkou, on tak vykonává domácí práce. Neztotožnil se s domněnkou žalovaného, že by byl schopen změnit místo bydliště. Zdůraznil, že na území České republiky má pevný partnerský vztah s občankou České republiky, která je bezúhonná. Žije zde i jeho bratr. Má tu vytvořené kvalitní rodinné a sociální zázemí, stálé bydliště, kde je smluvně vázán, nemá v úmyslu ho měnit. Jeho družka rodinnou domácnost velmi dobře finančně zajišťuje, žalobce tak má dostatek finančních prostředků na obživu i na vycestování. Ohradil se proti tomu, že by zde bylo nebezpečí, že bude nadále porušovat právní předpisy. Aktivně pracoval na obstarání občanského průkazu i cestovního pasu za účelem vycestování.
3. Dále nesouhlasil s tím, že by uložení zvláštních opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců bylo neúčinné. Podotkl, že zde má stálou adresu, označil osobu své družky, se kterou žije ve společné domácnosti a doložil její písemné prohlášení potvrzující pravdivost jeho výpovědi. Deklaroval, že je schopen se pravidelně dostavovat ve stanovené lhůtě k policejnímu orgánu. Na území České republiky prokazatelně žije od roku 1994, ovládá český jazyk a jeho družka mu může poskytnout dostatek finančních prostředků postačujících na obživu do doby vycestování i na náhradu nákladů spojených s vycestováním. Tyto skutečnosti měl dle jeho názoru vzít žalovaný v potaz. Namítal, že jeho rodinné zázemí skýtá záruku jeho dostupnosti, mělo tak být přistoupeno k uložení mírnějšího opatření. Domníval se také, že zdůvodnění napadeného rozhodnutí je nedostačující. Měl za to, že se sice dopustil protiprávního jednání, ale pouze tato skutečnost nemůže odůvodňovat jeho zajištění. Nebylo mu jasné, na základě jakých skutečností má žalovaný pochybnosti, že žalobce nebude spolupracovat s příslušným orgánem veřejné moci. Odkázal na argumenty uplatněné před správním orgánem, se kterými se žalovaný nevypořádal. Dodal, že i jeho bratr má dostatek finančních prostředků, kterými může žalobce podpořit až do doby jeho vycestování. Podle něj žalovaný překročil meze správního uvážení, pokud by bylo ust. § 124 zákona o pobytu cizinců aplikováno vždy tímto způsobem, mohl by být zajištěn každý cizinec, kterému bylo uloženo správní vyhoštění. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2006 č. j. 4 Azs 234/2005-59. Dále uvedl, že je sice zařazen v evidenci nežádoucích osob, ale jeho osobní a majetkové poměry a jeho možnosti nenasvědčují nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

4. Namítal též, že napadené rozhodnutí představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života nejen jeho samotného, ale i jeho družky, bratra a přátel žijících na území České republiky, kterých se situace citelně dotýká. Těmto osobám je kvůli zajištění znemožněno být s ním v intenzivním osobním kontaktu a družce žalobce nedává možnost se o něj všestranně postarat a pomoci mu vytvořit podmínky k dobrovolnému vycestování. Byl toho názoru, že tyto vazby nevzal žalovaný v úvahu. Poznamenal, že za situace, kdy sám a dobrovolně vstoupil na území České republiky a žije zde cca 25 let, je nelogické, aby zde existovalo vážné nebezpečí jeho nedostupnosti či útěku. Napadené rozhodnutí považoval za spekulativní „konstrukt“, který nemá oporu v důkazech. Zdůraznil, že se sám snažil obstarat si náhradní cestovní doklad, za situace, kdy mu nebylo včas vyhověno, byl nucen dopustit se protiprávního jednání, nikoli svým zaviněním, neměl možnost jednat jinak. Měl za to, že nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života došlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě trval na tom, že došlo k naplnění podmínek pro zajištění žalobce dle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Neodchýlil se z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně svůj závěr odůvodnil. Vypořádal se s tím, proč by uložení zvláštního opatření za účelem vycestování nebylo dostatečné pro naplnění cíle řízení. Byl přesvědčen o tom, že shrnul podstatné okolnosti případu, jasně definoval, proč nepřistoupil k užití mírnějších opatření. Poukázal na to, že pobytová historie cizince jasně svědčí o porušování právních předpisů na území České republiky. Žalobci bylo rozhodnutím ze dne 13. 4. 2018 č. j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou cizinci nelze umožnit vstup na území České republiky, v délce 2 let. Případ byl řešen až Nejvyšším správním soudem (sp. zn. 3 Azs 32/2019), žalobce byl neúspěšný, z České republiky měl vycestovat do 25. 11. 2019, to však neučinil. Argumentaci účastníka řízení, že nemohl vycestovat z důvodu ztráty svého cestovního dokladu, považoval za irelevantní, neboť dle jeho vyjádření byl doklad ztracen před více než rokem a půl, nadto nedoložil, že by ztrátu cestovního dokladu nahlásil či požádal o vydání nového cestovního dokladu. Dále poukázal na to, že žalobce je rozvedený a bezdětný, k pobytu je hlášen v bytě své bývalé manželky. Povolení k trvalému pobytu mu bylo na základě opakované trestné činnosti (pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, byly vydány trestní příkazy Obvodního soudu pro Prahu 2 č. j. 4 T 220/2012-37, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 5 sp. zn. 2 T 124/2013, trestní příkaz Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 4 T 127/2013; rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 2 sp. zn. 6 T 228/2015 byl žalobce odsouzen pro pokus přečinu ublížení na zdraví podle ust. § 21 odst. 1 k § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník) zrušeno. Žalovaný tak na základě výše uvedeného přistoupil k zajištění podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce při svém pobytu na území České republiky jednal v rozporu s právními předpisy. Mírnější opatření by podle jeho názoru nebyla účinná. Dodal, že žalobce měl dostatek času k obstarání náhradního cestovního dokladu potřebného k vycestování z území České republiky, zůstal však nečinný, možnost vycestovat dobrovolně nevyužil. Opatření mírnějších opatření bylo v tomto případě v podstatě vyloučeno, což řádně odůvodnil, jeho závěr neodporoval závěrům rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyřčeným v usnesení ze dne 28. 2. 2017 č. j. 5 Azs 20/2016-38. Vzhledem k výše uvedenému navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

6. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 172 odst. 5 větou druhou zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhł nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
7. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [ust. § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
8. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 11. 2019 se žalobce dobrovolně dostavil k žalovanému k vyřešení svého pobytu na území. V dostupných evidencích bylo zjištěno, že je veden v evidenci SIS II jako nežádoucí cizinec. Následně byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, zajištěn. Rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2018 č. j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022 bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, v délce 2 let. Odvolání bylo rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelstvím služby cizinecké policie ze dne 2. 10. 2018 č. j. CPR-17130-2/ČJ-2018-930310-V230 zamítnuto. Žalobce neuspěl ani s žalobou proti danému rozhodnutí (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2018 č. j. 2 A 92/2018-37). Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 10. 2019 č. j. 3 Azs 32/2019-25 byla zamítnuta i kasační stížnost. Tento rozsudek nabył právní moci dne 1. 11. 2019. Rozhodnutí o správním vyhoštění bylo vykonatelné dne 25. 11. 2019.
9. Dle protokolu o podání vysvětlení ze dne 27. 11. 2019 č. j. KRPA-404511-11/ČJ-2019-000022-ZZC žalobce uvedl, že je marockým státním příslušníkem, do České republiky přicestoval dne 26. 2. 1994 za svou přítelkyní, s níž se seznámil na Kanárských ostrovech. Zařídil si turistické vízum, našel si zde práci a získal povolení k pobytu. Asi v roce 2000 požádal o české státní občanství, ale uděleno mu nebylo. Dále sdělil, že cestovní pas ztratil asi před rokem a půl v Praze 2. Hned šel krádež nahlásit, dostal potvrzení, před rokem byl v Berlíně na ambasádě požádat o nový pas a občanský průkaz Maroka, dosud na ambasádě nebyl, aby mu vzali otisky prstů, proto cestovní pas nemá. Je si vědom toho, že na území České republiky je oprávněn pobývat pouze s platným cestovním dokladem a vízem, snaží se vyřídit si nový pas, čeká, až bude pozván k sejmutí otisků. Svého protiprávního jednání si je vědom a uvědomuje si z toho plynoucí důsledky. Byl zajištěn dne 26. 11. 2019, když si přišel na policii pro výjezdní příkaz. O azyl nikdy nikde nežádal. Nevycestoval, protože se o rozsudku Nejvyššího správního soudu dozvěděl až dne 22. 11. 2019 a jeho právní zástupce mu řekl, ať si zajde na policii pro výjezdní příkaz. Měl za to, že na vycestování má lhůtu 30 dnů, proto přišel na policii. V České republice žije na adrese P., kde má pronajatý byt a žije tam se svou bývalou manželkou, která má obchod s oblečením a on jí tam pomáhá. V Praze žije též bratr žalobce, vídají se tak dvakrát týdně. Má zde svou bývalou manželku, českou občanku, stále spolu žijí jako manželé, rozvedeni jsou kvůli jeho exekuci. V České republice nemá žádné ekonomické vazby, kulturní a společenské vazby neudrží. Má exekuci, měsíčně splácí asi 1 000 Kč, doplatit mu zbývá asi 10 000 Kč. V Maroku žije jeho bratr a matka, není s nimi asi 4 roky v kontaktu. V České republice ani v Maroku nemá majetek. Cítí se zdravý, může pracovat, s ničím se neléčí, může odcestovat. V minulosti páchal trestnou činnost (ubližení na zdraví, krádeže, řízení pod vlivem marihuany). Není na něm

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nikdo finančně závislý. Když potřebuje peníze, řekne si bývalé manželce, neví, kolik by mohl složit peněz jako finanční záruku, on sám žádný příjem nemá. Kvůli bývalé manželce by bylo skončení jeho pobytu na území České republiky nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života. Nemá žádnou překážku, která by mu bránila ve vycestování. Dále prohlásil, že před 22 lety, když žil v Maroku, tak byl gay, pak potkal svou bývalou manželku a přestal jím být. V Maroku ho mají stále za gaye, proto se obává vrátit, mohl by být pronásledován ze strany státních a náboženských orgánů. Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 11. 2019 č. j. KRPA-404511-12/ČJ-2019-000022-ZZC byl žalobce zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců *policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.*
12. Podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců *zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly, b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“), c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.*
13. Podle ust. § 123b odst. 4 zákona o pobytu cizinců *o druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.*
14. Městský soud v Praze považuje za prokázané, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Žalobci bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 4. 2018 č. j. KRPA-279059-41/ČJ-2017-000022 uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území České republiky, v délce 2 let. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním (rozhodnutím Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 2. 10. 2018 č. j. CPR-17130-2/ČJ-2018-930310-V230 bylo zamítnuto, právní moci nabylo dne 5. 10. 2018), žalobou (rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 12. 12. 2018 č. j. 2 A 92/2018-37 byla zamítnuta) a následně i kasační stížností (usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2019 jí byl přiznán odkladný účinek, rozsudkem kasačního soudu ze dne 29. 10. 2019 č. j. 3 Azs 32/2019-25 byla kasační stížnost zamítnuta, rozsudek nabyt právní moci dne 1. 11. 2019). Vykonatelnost rozhodnutí nastala dne 25. 11. 2019. Žalobce se až dne 26. 11. 2019 dostavil na policii k řešení svého pobytu, ačkoli v té době už se neměl na

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

území České republiky nacházet. Žalobce tak nerespektoval vydané rozhodnutí, neučinil žádné kroky k vycestování a setrval zde.

15. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že se žalobce na území České republiky opakovaně dopouštěl protiprávního jednání. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl několikrát odsouzen pro přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle ust. § 337 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (trestní příkazy sp. zn. 4 T 220/2012, sp. zn. 2 T 124/2013, sp. zn. 4 T 127/2013). Dále byl rozsudkem sp. zn. 6 T 228/2015 odsouzen za spáchání pokusu přečinu ublížení na zdraví podle ust. § 21 odst. 1 k ust. § 146 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník.
16. Soud je tak toho názoru, že s ohledem na protiprávní jednání žalobce nelze mít za to, že by rozhodnutí o jeho zajištění bylo nepřiměřené. Žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění, neučinil potřebné kroky k opuštění České republiky. Za situace, kdy žalobce měl a mohl vědět o své povinnosti vycestovat, bylo nezbytné přistoupit k jeho zajištění, aby nedošlo ke zmaření jeho správního vyhoštění z území České republiky. Vzhledem k uvedenému je zřejmé, že riziko, že by žalobce nevycestoval a nadále neoprávněně setrával na území České republiky, bylo vysoké.
17. Pokud jde o námitky žalobce, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je ryze spekulativní, zdejší soud s tímto názorem nesouhlasí. Na str. 3 napadeného rozhodnutí se žalovaný vypořádal s tvrzením žalobce, že nemá cestovní pas. Poukázal na to, že žalobce dle svých slov pas ztratil před rokem a půl, před rokem se snažil obstarat si nový pas na marocké ambasádě v Berlíně (žalobce uvedl, že tam od té doby nebyl, aby mu vzali otisky prstů, čeká, až ho pozvou k tomuto úkonu). Zdůraznil, že žalobce uvedené skutečnosti nijak nedoložil a za tuto dobu mohl podniknout kroky k odstranění uváděných překážek, byl však nečinný. Pokud jde o nemajetnost žalobce, o té hovořil on sám, při podání vysvětlení dne 27. 11. 2019 uvedl, že má exekuci, nemá žádný majetek, žádný příjem, má společný účet s bývalou manželkou, ale nemá k němu kartu, peníze mu dává bývalá manželka. Z uvedeného plyne, že žalobce je finančně závislý na své bývalé manželce, on sám není výdělečně činný. Městský soud v Praze je tedy toho názoru, že žalovaný vycházel z řádně zjištěného skutkového stavu a své závěry, se kterými se soud ztotožňuje, dostatečně odůvodnil.
18. Městský soud v Praze k možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování podle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019 č. j. 7 Azs 144/2019-19, ve kterém se uvádí: „*Problematikou uložení zvláštních opatření namísto zajištění se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval. V rozsudku ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011 - 50, k tomu uvedl: „Zajištění cizince musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění jinými prostředky, například uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Není však pravdou, že by policie musela vždy nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve v případě neúspěchu by mohla cizince zajistit. Takový výklad by vedl v důsledku často ke zmaření výkonu správního vyhoštění. I když by totiž bylo zřejmé, že se cizinec bude snažit vyhnout vycestování z České republiky, policie by mu nejdříve uložila zvláštní opatření, a poté, co by zjistila, že zvláštní opatření nevedlo ke kýženému cíli, neboť cizinec se začal skrývat nebo odcestoval do jiného státu, mohl by již být výkon správního vyhoštění zmařen a k zajištění cizince by vůbec nemohlo být přistoupeno.“ Uložení mírnějšího opatření je vázáno na předpoklad, že cizinec bude schopen plnit povinnosti z toho plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření obrožen výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho nebo druhého*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

předpokladu je zcela samostatným důvodem pro závěr, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 As 104/2013 - 30). Zákon tak zohledňuje zájem na tom, aby přijatá opatření byla skutečně účinná. Požadavek na aplikaci mírnějších prostředků proto nelze vykládat tak, že policie je povinna nejdříve přistoupit k uložení zvláštního opatření a teprve až v případě neúspěchu cizince zajistit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2011, č. j. 5 As 59/2011 - 64). Důvod zajištění podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců paušálně nevylučuje možnost použití zvláštního opatření. Správní orgán je vždy povinen zvážit zejména osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 - 38). Posouzení, zda správní orgán přistoupí k uložení zvláštního opatření, nezahrnuje pouze subjektivní postoj cizince, zda by byl schopen a ochoten se danému opatření podrobit, ale předpokládá objektivní hodnocení celkové situace správním orgánem, na kterém leží odpovědnost rozhodnout, zda uložené opatření splní svůj účel. Vedle toho, že správní orgán musí uvedenou úvahu učinit, musí ji také promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, č. j. 1 As 11/2012 - 74; ze dne 18. 10. 2012, č. j. 7 As 107/2012 - 40; nebo ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011 - 51).“

19. Zdejší soud je toho názoru, že se žalovaný s otázkou možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně vypořádal. Na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí dostatečně a srozumitelně vysvětlil, proč se rozhodl žalobci žádné ze zvláštních opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců neuložit.
20. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl: „K neuložení zvláštních opatření dle ustanovení § 123b přistoupil správní orgán zejména z důvodu nebezpečí opětovného nerespektování právních předpisů České republiky cizincem. Tento závěr je podložen opakovaným porušením zákona o pobytu cizinců. V případě cizince již nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, neboť cizinec na území sice má hlášené bydliště, kde se zdržuje ve společné domácnosti se svojí bývalou manželkou, správní orgán se však obává, že by se cizinec na adrese přestal zdržovat, aby se mohl před správním orgánem skrývat a to zejména s ohledem na skutečnost, že cizinec k tomuto místu bydliště neváží žádná vlastnická práva. Dále cizinec nemá žádné peníze na složení finanční záruky, veškeré finance obstarává bývalá manželka cizince. Cizinec sám přiznal, že nevlastní ani společnou kartu k účtu a je závislý na penězích od své bývalé manželky. Cizinec tak svým chováním, nerespektováním povinnosti mu uložené v rozhodnutí o správním vyhoštění, dal jednoznačně najevo, že platné předpisy a uložené mu povinnosti nehodlá dodržovat. Pokud cizinec včas nesplnil povinnost dobrovolně vycestovat, zvláštní opatření již nemohou plnit svůj smysl a účel, kterým je záruka budoucího vycestování cizince v souladu s rozhodnutím o správním vyhoštění.“ Žalovaný se dále zabýval jednotlivými zvláštními opatřeními za účelem vycestování (str. 6 a 7 napadeného rozhodnutí) a možností je uložit, shledal, že v případě žalobce by nebylo uložení těchto opatření účelné. S ohledem na předchozí protiprávní jednání žalobce lze mít obavy, že by uložené zvláštní opatření za účelem vycestování nebylo plněno a mohlo by tak dojít ke zmaření správního vyhoštění. Podle žalovaného lze mít obavy, že by zvláštní opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nebylo plněno, žalobce by se správnímu orgánu mohl vyhýbat, přestože má v České republice hlášenou adresu. Žalobce není výdělečně činný, finančně je závislý na své bývalé manželce, nebylo proto možné předpokládat, že by byla složena finanční záruka podle ust. § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Co se týče

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, žalovaný měl s ohledem na zjištěné skutečnosti za to, že žalobce neskýtá žádnou záruku, že bude dodržovat povinnost osobně se hlásit na policii v době policií stanovené, žalobce nectil právní předpisy České republiky. Obdobně žalovaný uvedl i k možnosti uložení zvláštního opatření podle ust. § 123b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců s tím, že žalobci již jednou byla stanovena lhůta pro vycestování, kterou nevyužil, a nadále v rozporu s rozhodnutím správního orgánu pobýval na území České republiky, čímž jej zmařil.

21. Pokud se žalobce dovolává toho, že má v České republice vytvořené kvalitní rodinné a sociální zázemí, které nenasvědčuje nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu, Městský soud v Praze zdůrazňuje, že žalobce byl v minulosti opakovaně odsouzen v trestních řízeních, bylo mu uloženo správní vyhoštění, pravomocné a vykonatelné rozhodnutí o něm nerespektoval a z České republiky nevycestoval. Nepodnikl potřebné kroky k opuštění území České republiky. Žalobce nepracuje, není výdělečně činný, finančně je závislý na své bývalé manželce, se kterou žije.
22. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nejsou dány záruky, že by uložení zvláštních opatření za účelem vycestování bylo účelné, existuje zde riziko, že by žalobce zvláštní opatření nesplnil, proto zdejší soud považuje za správný závěr žalovaného o jejich neuložení. Argumentace žalovaného k dané otázce je dle názoru soudu přiléhavá, žalovaný vycházel ze zjištěného skutkového stavu a možnost uložení opatření dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců posoudil ve vazbě na konkrétní okolnosti případu.
23. Co se týče námitky nepřiměřeného zásahu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jeho příbuzných a přátel, Městský soud v Praze uvádí, že touto otázkou se žalovaný zabýval na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde poukázal na to, že ani poměry žalobce nemohou převážit opakované porušování právních předpisů, na základě čehož bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, odkázal na to, že v řízení o správním vyhoštění se správní orgány s otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce dostatečně vypořádaly. Dodal, že rozhodnutí o zajištění cizince je prvním úkonem v řízení a nepředchází mu žádné šetření, v rámci kterého by mohl správní orgán ověřit pravdivost tvrzení cizince. Konstatoval, že žalobce při podání vysvětlení uvedl, že se na území České republiky nenachází osoby, vůči nimž má vyživovací povinnosti, neoznačil žádnou překážku, která by mu bránila vycestovat z území České republiky, s výjimkou toho, že nemá cestovní pas. Zdejší soud považuje toto vypořádání se s danou otázkou za dostatečné. S ohledem na protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl na území České republiky, veřejný zájem na tom, aby nemohlo dojít ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, převažuje nad zájmem žalobce na rodinný a soukromý život. Obdobně se zdejší soud vyjádřil i v rozsudku ze dne 12. 12. 2018 č. j. 2 A 92/2018-37 ve věci správního vyhoštění žalobce: *„Po zhodnocení shora uvedených kritérií, správní orgány shodně dospěly k závěru, že rozhodnutí o správním vyhoštění je k povaze a míře protiprávního jednání žalobce přiměřené a v daném případě proto převážil veřejný zájem na vyhoštění nad zájmem jednotlivce – rodinným životem žalobce. S uvedenými závěry správních orgánů se soud ztotožnil, přičemž ve shodě s nimi má za to, že vyhoštěním žalobce k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce může dojít, a to zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že na území ČR žije jeho přítelkyně, česká občanka, tudíž důsledky vyhoštění dopadají nejen na jeho osobu, ale rovněž na ni, avšak soud má za to, že nad tímto zájmem převažuje zájem na zachování veřejného pořádku, který již žalobce svým opakovaným jednáním zvláště závažným*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

způsobem narušil. Městský soud v Praze tedy neshledal nepoměr z hlediska míry narušení veřejného pořádku žalobcem a zásahu do práva žalobce (resp. práva jeho přítelkyně) na soukromý a rodinný život.“ Soud uzavírá, že napadeným rozhodnutím tak nedošlo k porušení čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

24. Městský soud v Praze má za to, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, žalovaný řádně odůvodnil, z jakých důvodů byl žalobce zajištěn podle ust. § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a proč nepřistoupil k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování dle ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné, srozumitelné a splňuje požadavky na něj kladené platnou právní úpravou.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
27. Ustanovený zástupce žalobce Mgr. Umar Switat, advokát, jemuž v souladu s ust. § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedl ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem [ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a písemné podání [doplnění blanketní žaloby – ust. § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za jeden úkon právní služby mu náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s ust. § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Za dva úkony právní služby tak ustanovenému zástupci náleží 6 800 Kč. Právní zástupce žalobce není plátcem DPH, proto soud nepřiznal k odměně za zastupování částku odpovídající příslušné sazbě daně ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*. Celková výše odměny ustanoveného zástupce žalobce tedy činí 6 800 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § ust. 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. ledna 2020

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.